

стятъ ослѣпително. А въ ясни нощи, когато звездитѣ се оглеждатъ въ бистритѣ езерни води, тогава въ езерото свѣтятъ запалени хиляди и хиляди свѣтли кандилца и елмази. Тогава, о тогава, красотата на езерото на може да се опише... Щастливъ е само онзи, който я види!...

Но щомъ подухне макаръ и слабъ вѣтрецъ, синитѣ вълни на езерото се набраздяватъ, политатъ, пѣнятъ се. А въ бурно време езерото шуми, бучи, пѣни се — сжщинско море.

И докато човѣкъ не види това езеро, нѣма да повѣрва, че то е толкозъ голѣмо, че е тѣй красиво, че се вълнува като море и че е толкозъ дълбоко — до 280 метра дори.

При чинара въ Охридъ

Градътъ Охридъ е старъ градъ. Той сжществува повече отъ хиляда години. Улицитѣ му сж тѣсни, стрѣмни и покрити съ камъни, но чисти. Кжщитѣ сж накацали по хълмоветѣ, сякашъ сж кацнали една върху друга.

Въ града има много старини, много стари църкви. Най-голѣма е църквата „Св. София“, строена преди хиляда и повече години. Но най-почитана и скжпа за охридчани е църквата „Св. Климентъ“, сжщо стара, но добре запазена църква. Въ нея се пазятъ свѣтитѣ мощи на Св. Климента и неговиятъ образъ, изрѣзанъ отъ дърво. Въ църквата има хубави и скжпи икони и старъ кованъ полюлѣй.

Въ Охридъ Св. Климентъ е училъ многобройнитѣ си ученици, отъ тукъ е прѣскалъ свѣтлина и просвѣта по цѣла България.

Надъ града се издигатъ и развалинитѣ на Самуиловата крепостъ. Тамъ сж били нѣкога дворцитѣ на царъ Самуила. Сега стърчатъ само остатъци отъ стенитѣ на крепостъта.

Въ Охридъ има и една прочута джамия, която се казва: — „Кръсть-джамия“. На върха на тая джамия, наредъ съ турския полумесецъ, стои и кръсть. Нѣкога тая джамия сжщо била българска